

018 QUAN ELS RECORDS NO EXISTIEN

A través del blau de la seva mirada
dibuixava regnes en mig del mar,
somnis translúcids i eteris
com la pàtina de la seva ànima.

Instants vitrificats
rere el tel d'uns ulls
que cercaven amors
de serafins alats.

Amb cordes d'il·lusions,
jugàvem a escalar el cel
i amb botes d'aigua saltàvem
els tolls de tot el món.

Tan sols jo,
escoltava el seu plor
i entenia el seu balboteig,

Tan sols jo,
besava ses rosades galtes
amb tacte d'àngel i gust de mel.

El frec de les seves mans,
m'obria camins
endinsats dins la màgia
d'un món invisible.

Mentre un somriure,
dolç i perenne,
embellia el seu rostre

convidant-me a creuar la línia
d'una agosarada imaginació.
Carícies tatuades
amb alés de roses i cristalls de sal,
pensaments dels que hi plouen metàfores
de records que es perden
dins les cendres del temps.
La vida s'amagava
rere el traç d'un somni,
d'un gest, d'un petó,
d'una música recobrada.
I fils d'aigua invisibles
creaven la gota,
que perduda en el mar,
ens separava del món.
Un aiguabarreig
de quimeres i afanys
dibuixava l'alè
que alliberava els seus llavis.
Avui, m'he despertat enyorant
aquell present fresc i net
que cada dia compartia amb la meva NINA,
aquell present que ho era tot
quan els records... no existien!

NINA